

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος πρώτον, ἐν Ἀθήναις,
ποῦ πλουτίζουν οἱ κηφήνες.

Χίλια ὀκτακόσα ὀγδοῇντα τρία,
τρέλλα εἰς τὸν κόσμον καὶ ἀχρηματία.

Ὁ ΡΩΜΗΟΣ τὴν ἑβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοὺς ἀνέχομαι.
Κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.

Δὲν θὰ ἔχουμε τετάρτη — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρη.
Γράμματα καὶ πληρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηός μας μὴ δακάρῃ.
Κι' ἂς τὴν δίνη ὅποιος θέλει — εἰδ' ἄλλῃως δὲν μᾶς μέλῃ.

Δεκατρεῖς Αὐγούστου, νέαις καταιγίδες,
καὶ ἂς κλαῖν ἐκείνοι ποῦ χουνε σταφίδες.

Νούμερο εἰκοσίνα,
πάλι ἐπίασα τὴν πένα.

Περικλέτος, Φασουλῆς, — ὁ καθένας σεβόνταλῆς.

Φ. — ὦ! ὦ! καὶ καλῶς ὄρισες!...

Π. — Ἄχ! βλάμη Φασουλῆ μου!

Φ. — Καὶ πῶς τὰ 'πέρχσες λοιπόν;

Π. — Μὴν τὰ ρωτᾷς, ψυχὴ μου.

Φ. — Ἀκοῦς ἐκεῖ μὲ σχέδια μεγάλα νὰ μ' ἀφίνης,
κι' ἀντὶ νὰ πᾶς μὲς 'στὴ Ἑρχικὴ 'στὴν Αἴγινα νὰ μείνης;
κι' ἐνῷ μοῦ ὑποσχίθηκες λαγούς μὲ πετραχήλια,
δὲν μοῦ φερεις τοῦλάχιστον μιστὴ ὁκτ' σφαύλια.

Ἄλλη φορὰ τὰ λόγια σου ποτὲ δὲν θὰ πιστεύω.

Π. — Μ' ἀρίσει πάντα, Φασουλῆ, μὲ σὲ νὰ χωρτεύω.

Ἄλλ' ἂς τ' ἀφήσουμε αὐτὰ καὶ 'πὲς μου 'λίγα νέα...

ἀπ' τὴ στιγμή πού ἐφυγα χωρὶς καμμιὰ παρῆα,

μοῦ φαίνεται πῶς πέρχσαν σωστοὶ ἐννέα χρόνοι.

δὲν ξέρεις πῶς 'λαχτάρισα τῶν Ἀθηνῶν τὴ σκόνῃ!

Φ. — Ἄχ! ἂς 'μπορῶσα, Περικλῆ, κι' ἐγὼ ἀπ' τὴν Ἀθήνα

νὰ ἱταξεύδω μακρυὰ γιὰ ἓνα μόνο μῆνα!

Π. — Τί νὰ σοῦ 'πῶ!... συχαίνομαι τῶν Ἀθηνῶν τῆς λέραις,

ἀλλ' ἄμω λείψω ἀπ' ἐδῶ ἐννέα δέκα 'μέρες,
ἀμέσως τότε λαχταρῶ τοῦ Ἀστεως τὸ χῶμα
μὲ τὰ οὐροδοχεῖα του καὶ ὅλη του τὴ βρώμα.

Ἄχ! πᾶμε 'στὰ Ὀλύμπια, ἐξω ἐκεῖ 'στοῦ Τσόχα,
γιὰ ν' ἀναπνεύσω μὴ στιγμὴ τῶν ψωφημιῶν τὴ βόχα,
κι' ἀρχίνα νέα νὰ μοῦ λῆς κι' ἐφημερίδες δὲς μου,
πὲς μου κλεψιαῖς, μαλλώματα καὶ σκοτωμούς τοῦ κόσμου,
τί λέγεται εἰς τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαίρας,
καὶ κάθε Ἀστυνομικὸν δελτίον τῆς ἡμέρας.

Φ. — Κι' ἂν ἀπὸ δέκα, Περικλῆ, ἐγύριζες ταξείδια,
τὰ νέα τῆς Ἀθήνας μας θὰ τᾶβρισκες τὰ ἴδια.

Μονάχα ἡ βασίλισσα μᾶς ἐφυγε...

Π. — Τί κρίμα!

Ἄλλο καινούριο;

Φ. — Τίποτα...

Π. — Λέγε διαβόλου λίμα!

Φ. — Ἀλήθεια ἡ πριγκήπισσα, ἐκείνη δὲ ἡ ξένη,

εἰς τῆς Ἀγγλίας τὸ γνωστὸ ξενοδοχεῖο μένει.

Π.—Χαίρω ποῦ τέτοια εἶδῃσι σημαντικὴ μανθάνω,
κι' ἐπίσημον ἐπίσκεψιν σκοπεύω νὰ τῆς κάνω.

Δὲν ξέρεις ἄλλο τίποτα :

Φ.— Μὰ κι' ἄλλα θὲς ἀκόμη ;
'Αγρίεψαν 'στ' ἀληθινὰ κλητῆρες κι' ἀστυνόμοι,
ὁρμῶν ἐδῶ, ὁρμῶν ἐκεῖ, καὶ τὰ σπαθιά γυμνόνουν,
καὶ μπαίνουν μὲς 'στὰ σπήτια μας καὶ μᾶς ξυλοφορτόνουν.

Π.—Καὶ τοῦτο ἀριστούργημα ! Τρελλαίνομαι γιὰ ξύλο.

Φ.—Καὶ ὁ Λομβάρδος τριγυρνᾷ μὲ ὅλο του τὸ ζῆλο
νὰ βλέπῃ ποῦ μαζεύεται ἡ κάθε μία λίρα,
κι' ἴσως μ' αὐτὸ 'μπορίσωμε νὰ μὴν ἐλθῇ χολέρα.

Μονάχα μὲ τὴ μυρωδιὰ σοῦ βρίσκει τὸ ψοφῆμι,
κι' ἔτσι παντοῦ ἀπλόνεται τῆς μύτης του ἡ φήμη.

Π.—Λαμπρὸς καὶ ἀξιέπαινος τοῦ Ὑπουργοῦ ὁ ζῆλος,
καὶ ἀπὸ τῶρα θὰ γεννῶ ὁ πιὸ καλὸς του φίλος.

Φ.—Τρῶνε πεπόνια μπόλικά καὶ σῦκα εἰ πολῖται,
καὶ εἰς τὸ κράτος κίνησις πολλὴ παρατηρεῖται.

Π.—Φθάνει νὰ ᾔναι κίνησις κι' ἄς ᾔναι ὅπως ὅπως,
πρέπει σὲ κάποια κίνησι νὰ 'βρίσκεται ὁ τόπος.

Φ.—Καταστροφή μὲ τῆς βροχαῖς εἰς ὅλη τὴ σταφίδα,
καὶ κλαίω καὶ ὀδύρομαι γιὰ τὴ φτωχὴ πατρίδα.

Π.—'Αχ ! πᾶνε κι' ἡ σταφίδες μου καὶ ὅλα μου τὰ πλούτη !

Φ.—Τί συμφορὰ ἀνέλπιστη γιὰ μᾶς τοὺς δὴλ καὶ τούτη !

Π.—Θὰ σκοτωνόμουν 'στὴ στιγμὴ ἂν μοῦδιναν τουφέκι.

Φ.—Καῖχαν καὶ δὴλ ἄνθρωποι ἀπὸ ἀστροπελέκι,
καὶ τόσο ἐφοβήθηκα, ποῦ τώρα δίχως ἄλλο
μακρὺ ἀλεξιέκρυνο 'στὴν κοῦτρα μου θὰ βάλλω.

Π.—Βλέπεις πολύτιμη ζωὴ καὶ τρέμεις μὴ τὴν χάσῃς.

Φ.—Τί νὰ σοῦ 'πῶ, βρέ Περικλῆ... ἰχάλασε ἡ πλάσις.

Παντοῦ ἀρρώστιας, θάνατοι, καὶ τόση φασαρία,
'στὴν Καλαμάτα χάνονται ἀπὸ δυσεντερία,
κασσίδα, λέπρα, εὐλογιά, πανοῦκλα καὶ χολέρα,
ἀπὸ νεκρῶν καὶ ζωντανῶν βρωμᾷ ἡ ἀτμοσφαῖρα,
κι' ἀπ' τῆς Ἰνδίας ἐρχεται εἰς τὸ 'δικό μας χῶμα
ὁ πυρετὸς ὁ κίτρινος κι' ὁ πράσινος ἀκόμα.

Λοιμοί, σεισμοί, κατακλισμοί σ' ὅλης τῆς γῆς τοὺς τόπους,
ζῶα μὲ ζῶα τρώγονται καὶ ἄνθρωποι μ' ἄνθρώπους,
καὶ τοῦ Βορῆ καὶ τοῦ Νοτῆ τραντάζουνε οἱ Πόλοι,
μαλλιά κουδάρια γίνονται ἀγγέλοι καὶ διαβόλοι,
ἡ τελευταία ἐφθασε συντέλεια τοῦ κόσμου,
καὶ ὅλα μαῦρα φαίνονται κι' ἀνάποδα ἐμπρὸς μου.

Π.—Στοιχηματίζω πῶς λεπτὸ δὲν ἔχεις εἰς τὴν τσίπη,
γι' αὐτὸ τὸν κόσμον σκοτεινὸ τὸ μάτι σου τὸν βλέπει.

Φ.—Μὲ τούταις τῆς πληθοβροχαῖς ὁ διάβολος νὰ πάρῃ !
κλεισθήκαμε 'στὰ σπήτια μας σὰν νᾶχουμε Γεννάρη
ἐξω 'στοῦ Τσόχα ἐρημιά, 'στὸ Φάληρο σκοτάδι,
καὶ ὅλοι μὲς 'στὸν καφρινὲ σκοτώνουμε τὸ βράδυ.

Καὶ μόλις ἀρχίζα κι' ἐγὼ λιγάκι νὰ τὰ ψῆνω
μὲ τὴν γεμάτην Σιρανοῦ καὶ στίχους νὰ τῆς δίνω,
συνέφιασε ὁ οὐρανὸς γιὰ τὴν κακὴ μου τύχη,

καὶ 'στὰ χαμένα 'πήγανε τὸ κόρτε καὶ οἱ στίχοι.

Π.—Βρὲ δὲν κυττᾷς τὸ χαλι σου, καὶ κόρτε θὲς νὰ κάνῃς ;

Φ.—Μὰ πρέπει κι' ἀγαπητικὰ καμμιὰ φορὰ νὰ πιάνῃς.

Π.—Καὶ βίβαια κατάγεσαι ἀπὸ μεγάλο σῶϊ...

ἀλλὰ τὸ χάρι μου θαρρῶ ἀρχίζει νὰ μὲ τρώῃ
κι' εἰτοίμασε τὴ ράχη σου καμπόσαις νὰ σοῦ δώσω,
ἔχω ἡμέραις, Φασουλῇ, νὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

'Ορσε λοιπόν...

Φ.— Μὲ τῆς ξυλῆς αὐταῖς θὰ μὲ τρελλάνῃς.

Π.—Γιὰ νὰ σὲ μάθω πιὸ καλὰ τὸν ἔρωτα νὰ κάνῃς.

Τῶν ἐφημερίδων νέα

φρέσκα φρέσκα καὶ σπουδαῖα.

Τοῦ κυρίου Ψιφινάκη γέννησε προχθὲς ἡ γάτα,
κι' ἔκαμε γατάκια τρία, ὅλα παχουλὰ κι' ἀφράτα.

Ἐπανδρεύτηκε ἀλήθεια καὶ ἡ δεσποινὶς Ζαμπέτα,
καὶ μᾶς ἔστειλε καμπόσα ἀπ' τὸν γάμο της κουφέτα.

Ἐθεάθη χθὲς τὸ βράδυ ἐν' ἀδιάντροπο κουνουπι,
ποῦ ἐδάγκανε τὸν σβέρκο τοῦ Πρωθυπουργοῦ Τρικούπη.

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἐπῆγε τὸ πρῶτ' μιὰ πριγκηπέσσα,
καὶ πιστεύετε ; ἐμπῆκε σ' ἓνα καφρενεῖο μέσα.

Τὸν караγωγέα Μοῦργο, ποῦ ἐπλάκωσ' ἓνα σκύλο,
κάποιος χωροφύλαξ Σπάθας τὸν ἐσάπισε 'στὸ ξύλο.

Δὲν μᾶς ἐφθαν' ἡ ἀκρίβεια, ὅπου ἔχουν ἡ ντομάτες,
ἀλλ' ὑπερτιμῶνται, λέγουν, καὶ τ' ἀγγούρια κι' ἡ πατάτες.

Ὁ ἀνθρακοπώλης Μπάρκας μετὰ δύο τρεῖς ἡμέρας
βγάζει μιὰ ἐφημερίδα μὲ ἐπιγραφὴν «Τὸ τέρας».

'Στὰς ἐπτὰ ἀπόψε φεύγουν δὴλ βαπόρια γιὰ τὴν Τήνη,
ὅλοι μας ἐκεῖ νὰ πᾶμε πολὺ φρόνιμον τὸ κρίνω.

Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν,
ὑπογράφομαι **Κηφὴν**.

Παράκλησις στοιμαχικὴ

'στὴν Παναγιᾶ 'στὴν Τηνηακὴ.

Παναγιᾶ τῆς Τήνου, ὅπου κάθε χρόνο
θαύματα μεγάλα κάνεις καὶ τρανά,
ἓνα καὶ γιὰ 'μένα κάμε θαῦμα μόνο,
καὶ θὰ σὲ λατρεύω πάντα ταπεινά.

'Απ' τὸ Ὑπουργεῖο δὲν ζητῶ νὰ ρίξῃς
τὸν κλεινὸ Τρικούπη τὸν πρωθυπουργό μας,
οὔτε τοὺς μεσίτας σοῦ ζητῶ νὰ πνίξῃς,
ἓνα θαῦμα κάμε γιὰ τὸ στόμαχό μας.

Παναγιᾶ, μεγάλη θὰ μᾶς ἐλθῇ πείνα,
δὲν θὰ τρῶμε πλέον οὔτε κἂν σαλάτα !...
Εὐσπλαγχνίσου, Κόρη, τὴν φτωχὴ Ἀθήνα,
κάμε νὰ ξεπέσῃ λίγο ἡ ντομάτα.

Αὐτὰ γράφει λιγωμένος
ἓνας κάποιος **Πεινασμένος**.